

Dosarul nr. 2rci-38/19

Instanța de fond: Curtea de Apel Chișinău – E. Clim

ÎNCHEIERE

25 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței

judecătorul

judecătorii

Tatiana Vieru

Oleg Sternioală

Maria Ghervas

examinând recursul declarat de către Tatiana Sacara,
în cauza la cererea introductivă depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „Custimagic” cu privire la intentarea procesului de insolabilitate față de Societatea cu Răspundere Limitată „Maxiviabil”,
împotriva încheierii din 31 octombrie 2013 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis cererea administratorului/lichidatorului privind încasarea remunerației și a cheltuielilor aferente,

constată:

La 18 aprilie 2012 SRL „Customagic” a depus cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolabilitate față de SRL „Maxiviabil”, invocând în calitate de temei incapacitatea de plată a datoriei.

Prin încheierea din 03 mai 2012 a Curții de Apel Chișinău cererea introductivă depusă de către SRL „Customagic” a fost admisă spre examinare, fiind desemnat ÎI „Guțu Sergiu” în calitate de administrator provizoriu al SRL „Maxiviabil”.

Ulterior, prin hotărârea din 08 octombrie 2012 a Curții de Apel Chișinău în privința SRL „Maxiviabil” a fost intentată procedura de insolabilitate, fiind numit ÎI „Guțu Sergiu” în calitate de administrator al insolabilității.

La 26 septembrie 2013 ÎI „Guțu Sergiu” a depus o cerere, prin care a solicitat încasarea în mod solidar a onorariului lichidatorului, cheltuielilor aferente procesului de insolabilitate/lichidare din contul administratorului destituit Alexandru Sacara și fondatorului 100% cota-parte în întreprindere Tatiana Sacara pentru perioada 15 martie 2013-01 octombrie 2013 în sumă de 58 000 lei.

Pe parcursul procesului de insolabilitate/lichidare s-a stabilit că masa debitoare a întreprinderii insolabile nu este suficientă pentru acoperirea cheltuielilor procesului de insolabilitate stabilite conform art. 52 alin. (1) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012.

La data de 03 iulie 2013, adunarea repetată a creditorilor SRL „Maxiviabil” a dispus intentarea procedurii falimentului față de debitor. Tot prin această hotărâre a adunării creditorilor au fost stabilite onorariul fix, onorariul de succes și cheltuielile

aferele procesului de insolabilitate/lichidare precum și atragerea la răspundere subsidiară a persoanelor care cad sub incidența prevederilor art. 247 al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012.

Prin încheierea din 31 octombrie 2013 a Curții de Apel Chișinău s-a admis cererea lichidatorului SRL „Maxiviabil” cu privire la încasarea în mod solidar a onorariului lichidatorului, cheltuielile aferente procesului de insolabilitate din contul administratorului Alexandru Sacara și fondatorului 100% cota-parte în întreprindere Tatiana Sacara pentru perioada 15 martie 2013 – 01 octombrie 2013 în sumă de 58 000 lei. S-a încasat în mod solidar de la administratorul destituit Alexandru Sacara și fondatorul 100% cota-parte în întreprindere Tatiana Sacara în folosul lichidatorului ÎI „Guțu Sergiu”, onorariul lichidatorului, cheltuielile aferente procesului de insolabilitate/lichidare calculate pentru perioada 15 martie 2013 – 01 octombrie 2013 în sumă de 58 000 lei.

La 16 august 2019 Tatiana Sacara a depus recurs, prin care a solicitat repunerea în termen a recursului, casarea încheierii din 31 octombrie 2013 a Curții de Apel Chișinău, cu emiterea unei noi soluții de respingere a cererii lichidatorului SRL „Maxiviabil”, Sergiu Guțu cu privire la încasarea remunerației din contul fondatorului întreprinderii Tatiana Sacara.

Totodată, recurenta a solicitat repunerea în termenul de declarare a recursului declarat împotriva încheierii din 31 octombrie 2013 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului recurenta a invocat că încheierea instanței de insolabilitate este neîntemeiată și ilegală, deoarece a fost pronunțată în lipsa ei. În acest sens, a invocat că la materialele cauzei nu este dovada că a fost respectată procedura de înștiințare legală a persoanelor vizate în încheiere.

De asemenea, a menționat că în art. 247 alin. (1) al Legii insolabilității sunt indicate persoanele care pot fi membri ai organelor de conducere, iar Tatiana Sacara, fiind numai fondator, nu poate să răspundă pentru acțiunile organelor de conducere.

A mai invocat că încheierea recurată a fost pronunțată în lipsa Tatiane Sacara, iar despre pronunțarea ei a aflat în anul 2019, când a primit de la executorul judecătoresc Victor Careț înștiințarea privind inițierea procedurii de executare silită în baza încheierii din 20 iunie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru cu privire la încasarea sumei în folosul lui Sergiu Guțu. La 26 iunie 2019 a depus cerere la instanța de insolabilitate, iar la 02 august 2019 a făcut cunoștință cu încheierea contestată. Respectiv, în temeiul art. 116 Cod de procedură civilă a solicitat repunerea în termen a recursului.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copieii certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Examinând materialele dosarului în raport cu argumentele invocate în cererea de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de repunere în termen a recursului este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, iar recursul declarat de către Tatiana Sacara, fiind depus în afara termenului de atac, urmează a fi restituit, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 356 Cod de procedură civilă cererea de declarare a insolabilității se judecă în instanță conform normelor generale din prezentul cod, cu excepțiile și completările stabilite de legislația insolabilității.

În conformitate cu art. 426¹ alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă instanța de recurs este în drept să restituie recursul împotriva încheierii dacă cererea de recurs a fost depusă în afara termenului legal, iar recurentul nu solicită repunerea în termen sau instanța de recurs a refuzat să efectueze repunerea în termen.

În conformitate cu art. 1 alin. (4) al Legii insolvenței nr. 149 din 26 iunie 2012 procesul de insolvență se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Norma cuprinsă în art. 8 alin. (1) al Legii insolvenței nr. 149 din 26 iunie 2012 stipulează că hotărârile și încheierile instanței de insolvență pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

Dat fiind faptul că în procedura de insolvență termenele de contestare cu recurs coincid cu cele din Codul de procedură civilă (Secțiunea 1 (15 zile și 5 zile), iar Legea insolvenței nu interzice acest lucru, persoana îndreptățită va putea solicita repunerea în termen pentru depunerea recursului, aducând argumentele corespunzătoare.

După cum denotă actele cauzei, încheierea Curții de Apel Chișinău contestată cu recurs, prin care a fost admisă cererea lui Sergiu Guțu, lichidatorul SRL „Maxiviabil” în procedura falimentului, privind încasarea remunerației pentru îndeplinirea funcției de administrator/lichidator, a fost pronunțată la data de 31 octombrie 2013.

Recursul împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2013 a fost depus de către Tatiana Sacara la 16 august 2019, respectiv cu încălcarea termenului legal de 15 zile prevăzut de art. 8 alin. (1) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012.

Faptul depunerii cererii de recurs în afara termenului de atac se confirmă prin însuși solicitarea recurente cu privire la repunerea în termen de declarare a recursului, care se constată, însă, a fi una neîntemeiată, deoarece motivele invocate de recurentă nu constituie temei de repunere în termen, în sensul art. 116 Cod de procedură civilă, deoarece nu justifică neîndeplinirea actului de procedură în termen.

Potrivit art. 116 alin. (1) și (3) Cod de procedură civilă persoanele, care din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță. La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului.

Instanța de recurs constată neîntemeiat argumentul recurente că nu a fost citată legal despre locul, data și ora ședințelor de judecată, iar cu încheierea din 31 octombrie 2013 a Curții de Apel Chișinău a făcut cunoștință la data de 02 august 2019, când a recepționat-o de la instanța de insolvență.

Concluziile instanței de recurs de respingere a cererii de repunere în termen a recursului rezultă din următoarele circumstanțe.

Prin încheierea din 31 octombrie 2013 a Curții de Apel Chișinău s-a admis cererea lichidatorului SRL „Maxiviabil” cu privire la încasarea în mod solidar a onorariului lichidatorului, cheltuielilor aferente procesului de insolvență din contul administratorului Alexandru Sacara și fondatorului 100% cota-parte în întreprindere Tatiana Sacara pentru perioada 15 martie 2013 – 01 octombrie 2013 în sumă de 58 000 lei. S-a încasat în mod solidar de la administratorul destituit Alexandru Sacara și fondatorul 100% cota-parte în întreprindere Tatiana Sacara în

folosul lichidatorului ÎI „Guțu Sergiu”, onorariul lichidatorului, cheltuielile aferente procesului de insolvență/lichidare calculate pentru perioada 15 martie 2013 – 01 octombrie 2013 în sumă de 58 000 lei.

La 09 ianuarie 2014, Tatiana Sacara a declarat recurs împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2013, solicitând repunerea în termenul de declarare a recursului. Curtea Supremă de Justiție prin decizia din 05 februarie 2014 a respins cererea recurentei Tatiana Sacara cu privire la repunerea în termen a recursului, a respins recursul și a menținut încheierea din 31 octombrie 2013 a Curții de Apel Chișinău.

Tatiana Sacara în cererea de recurs depusă la data de 16 august 2019 asupra aceleiași încheieri din 31 octombrie 2013 a comunicat că a făcut cunoștință cu încheierea recurată la data de 02 august 2019, fapt care nu corespunde adevărului.

Potrivit art. 116 alin. (3) Cod de procedură civilă la cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie prezentate documentele respective etc.).

La caz, se constată cu certitudine că recurenta a cunoscut despre încălcarea dreptului său până la data de 02 august 2019, or, încheierea recurată din 31 octombrie 2013 a fost contestată de către Tatiana Sacara, prin intermediul avocatului său la data de 09 ianuarie 2014, fiind examinată de către instanța de recurs la data de 05 februarie 2014.

În conformitate cu art. 61 alin. (1) Cod de procedură civilă părțile sunt obligate să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. Instanța judecătorească pune capăt oricărui abuz de aceste drepturi dacă prin abuz se urmărește tergiversarea procesului sau inducerea sa în eroare.

Faptul că recurenta a depus recurs în mod repetat la 16 august 2019, invocând că a făcut cunoștință cu încheierea contestată la data de 02 august 2019 demonstrează lipsa bunei credințe a acesteia.

Din considerentele expuse, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că este lipsită de temei cererea recurentei privind repunerea recursului în termen, or, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 05 februarie 2014 se confirmă că Tatiana Sacara a cunoscut despre încheierea contestată încă din anii 2013.

Astfel, nu pot fi reținute argumentele recurentei de repunere în termen de declarare a recursului.

În circumstanțele enunțate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră cererea de repunere în termen neîntemeiată, iar recursul Tatiane Sacara declarat împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2013, ca fiind declarat cu omiterea termenului prevăzut de lege.

La caz, Colegiul notează că, o astfel de soluție este compatibilă cu respectarea garanțiilor unui proces echitabil, în sensul articolului 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, având în vedere că prelungirea nejustificată a termenului pentru exercitarea recursului ar împiedica rămânerea irevocabilă, ca urmare a expirării termenului de atac, a hotărârii judecătorești emise în instanța de fond și ar leza, în acest mod, principiul securității raporturilor juridice.

În hotărârea CEDO pronunțată în cauza *Ponomariov vs Ucraina* (03 aprilie 2008) Curtea Europeană a notat că, deși în speță nu era vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe noi descoperite, ci de redeschiderea unui proces prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși, reînnoirea acestui termen pentru motive neconvingătoare, reprezintă o decizie care ar putea înfrânge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac.

Curtea a admis că revine în primul rând instanțelor interne să decidă asupra repunerii în termen de introducere a căii ordinare de atac, dar ele nu se bucură de o marjă de apreciere nelimitată. Instanțele sunt obligate să indice motivele pentru care au acceptat repunerea în termen. Un asemenea motiv ar putea fi, spre exemplu, necomunicarea hotărârii luate în proces de către autoritățile competente ale statului. Chiar și atunci, totuși, indică Curtea, posibilitatea repunerii în termen nu ar fi nelimitată, dată fiind obligația părților de a se interesa, la intervale rezonabile, de stadiul procesului de care ele au cunoștință. În toate cazurile, instanțele interne ar trebui să verifice dacă motivele de repunere în termen ar putea justifica o ingerință în principiul autorității de lucru judecat.

Reglementări similare au fost statuate de către Înalta Curte și în cauzele *Ceachir vs Moldova*, *Popov vs Moldova* și *Melnic vs Moldova*, în care s-a menționat că prin neaducerea vre-unui motiv pentru prelungirea termenului de depunere de către părți a unui act procedural, instanțele judecătorești naționale au încălcat drepturile reclamanților la un proces echitabil.

La caz, Tatiana Sacara a fost fondator cu 100% cota-parte în întreprinderea SRL „Maxiviabil”, de aceea era obligația ei să se intereseze la ce etapă se află cauza de insolvabilitate și cererile lichidatorului privind încasarea remunerației pentru îndeplinirea funcției sale.

Urmare celor menționate și având în vedere faptul că recursul este depus cu omiterea evidentă a termenului prevăzut de lege, iar cererea de repunere în termen este neîntemeiată, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge cererea de repunere în termen a recursului și a restitui recursul declarat de către Tatiana Sacara.

În temeiul celor expuse, în baza art. 426¹ alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune :

Se respinge cererea Tatiane Sacara cu privire la repunerea în termenul de declarare a recursului.

Se restituie recursul declarat de către Tatiana Sacara.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței
judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Oleg Sternioală

Maria Ghervas